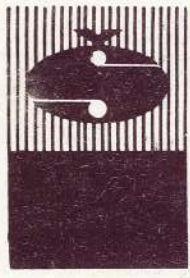

VISU ZEMJU PROLETĀRIESI, SAVIENOJĒTIETIES!

VALMIERAS KĪMIĶIS

VALMIERAS STIKLA ŠKIEDRAS RŪPNICAS PARTIJAS KOMITEJAS,
ADMINISTRĀCIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNATNES KOMITEJAS ORGANS

Laikraksts iznāk
kopš 1979. gada 25. oktobra

CETURTDIEN,
1988. gada 29. decembrī

Nr. 50 (471)
Cena 1 kap.

Dzīvot brīnumā un noturēties, — iekāpt varavīksnē saulei pretī!

Un tā, pārlietamajā
galdā kalendārā uz be-
igām nāk pēdējā 1988.
gada nedēļa. Jūs turat
savilņojumā trīsošajās ro-
kās šī gada pēdējo «Val-
mieras Kīmiķis» numuru.
Jūs slepus notraucat no-
devīgu asaru, lasot šī
gada pēdējās rindas...

Jūsu, lasītāji, uzmanība
pret mūsu avīzi bija jū-
tama ar to lielo vēstulu
skaitu, kuras bijāt tik
laipni mums atsūtīti. Tas
dod pamatu domāt, ka
«Valmieras Kīmiķis» ne-
būt nav pēdējā loma jū-
su personīgajā dzīvē.

Tāpat pateicamies jums,
lasītāji, par aizkustinošo
uzmanības pierādījumu,
ko atspoguļo ikviens jūsu
vēstule. Vienalga kāda —
labā vai nīkna, pieklājīga
vai ne īpaši, derīga pub-
licēšanai vai domātu re-
dakcijas arhīvam. Pateici-
amies par jūsu telefona
zvanītiem. Pateicamies vi-
siem pastāvīgajiem auto-
riem un nepastāvīgajiem
ari. «Valmieras Kīmi-
ķis» — mūsu, lasītāji, ko-
pīga lieta, un tas vieš
ari kaut nēcīgu cerību
nākamajam gadam, vai
ne tā?

Paliec sveiks,
lasītāj-88...
Esi sveiks, lasītāj-89!
Laimīgu Jauno gadu,
draugi!

«Valmieras Kīmiķis»

KĀDS BIJI, AIZEJOŠAIS? KĀDS BŪSI, NĀKAMAIS?

JURIJS OVŠJANNIKOVŠ, darba
kolektīva padomes priekšsēdētājs:
— Kāds bija 1988. gads? Pastā-
vīgi noželoju, ka diennakti ir tikai
24 stundas!

Šis gads politiskās, ekonomiskās
un sociālās problēmas savilka cie-
sā mezglā, tas ir fakts! 1989. gadā
mums šis mezgls jāatrisina.
— Ko gribu novēlēt saviem laika-
biedriem... Vārdu un varu nelīdz,
to nē! Tāda ir jaunās revolūcio-
nārās pārveides gudrība, bet tā
prasa tautas gudrību, savstarpējo
attiecību kultūru, kas mums palai-
kams jau 25 gadi. Muzīgā saurā
kuram mums ari trūkst... Laimīgu
Jauno gadu, draugi un biedri!

ANITA MARTINSONE, elektro-
krāšņu nodalys maiņas priekšniece:

— Man aizvadītais bija laimīgs.
Pēc divu gadu prombūtnes sveiks
un veselības atgriešanās mājās dēls, ie-
stājās akadēmijā. Bet darba ziņa
cehā gads bija ļoti, ļoti smags —
tāpat kā visi iepriekšējie. Darbs
jau laikam ir pārņēmis visu. 1988.
gadam it kā vajadzēja būt skais-
tam, svinejām ceha 25 gadu jubile-
ju. Bet ikdienu, tehniskā puse ir
ārkārtīgi smaga. Ja es būtu opera-
tors, varētu teikt, ka no mums pra-
sa labas kvalitātes produkciju, ne-
ņemot vērā esošo stāvokli. Ari teh-
nikai jau 25 gadi. Muzīgā saurā
vieta — spoleļtava. Un tā skāra ari
mūs, pastāvīgi bija jūtams spoļu
trūkums.

Tas, kas notika Latvijā, bija labu
emociju pārbaudīts gads. Bija grū-
ti, bet nākamgad būs vēl grūtāk.

Gribētu, lai nākamgad atsauģi-
ki, «elastīgāki» būtu ceha adminis-
trācijas cilvēki. Lai strādnieki jus-
tu, ka ir vajadzīgi šeit, cehā. Nā-
kamais gads mūsu maīnai ari būs
grūts — ilggadējie strādnieki liela
daļa aizies pensijā. Kur nēmt tik-
pat līdzvērtīgu maiņas kolektīvu?
Gribētu just vienotību latviešu
tautā, savstarpēju sapratni visu
tautu vidū, lai izūdz nenovīdība,
skaudība. Protams, velos, lai valda
miers, Gribu, lai jaunie iemācās tās
vertības, kas dotas un ko nepro-
tam cienīt — dabu, savas mājas.

DZINTRA BERZIŅA, operatore:

— Par aizejošo gadu labāk neru-
nāsim. Man tas nav bijis veik-
smīgs! Ko man nesīs nākamais
gads? Ļoti daudz — visas jubile-
jas! 45 dzīves gadi, 25 gadi rūpnī-

Lai 1989. gads atnes...

Ir cilvēki, kuriem piemīt laimīga īpašība uzkrāt sevi ārkārtīgi daudz
iespaidu no visa, ar ko saskaras kaut vai uz brīdi. Viņi vienmēr ir līdz
malām uzpildīti ar redzēto, dzirdēto, kaut kur izlasīto, ievēroto. Aprīno-
jama ir viņu prasme, tā teikt, visu savākt garāmējo, skatīt ne tikai caur
personīgās dzīves pieredzes prizmu, bet ari caur tuvāku vai tālāku vēstu-
ri — šī prasme dara dzīvi lielāku ne ar gadiem, bet ar piepildījumu. Ir
tādi cilvēki, ari mūsu kolektīvā, un viņu ir daudz. Ar viņiem kopā ir in-
teresanti strādāt, sarunāties, ar viņiem ir viegli. Viņi strādā un pat dzīvo
īpaši: priecājas par dzīvi, par veiksmēm, saglabā brīnišķīgas labas tradīcī-
jas. Jaungads, pie kā sliekšņa šobrīd esam nokļuvuši, ari ir veca, laba tra-
dīcija. Bet visiem Jaungada svētkiem ir viena jēga — Jaunā gada sagaidī-
šana. Visiem Jaungada svētkiem ir viena vienota iezīme — egļu ar skuju
smaržu. Un šos svētkus var pazīt uzreiz: priecē vizmojošos spīdumi un
daudzkrāsainās bumbiņas veikalu vitrīnās, visur — izgreznotas eglītes,
gaisas un laimīgas bērnu sejas.

Jaungads ir svētki, kas nepazīst robežu un nacionālās atšķirības, visu
mīļākie svētki.

Dzīve ir bezgala dāsna. Tā nepieķūst dāvāt mums iemeslus brīnumam
un priekam. Un lai šo iemeslu jums, draugi, būt pēc iespējas vairāk. Lai
katrs no mums apzinās atri skrejošās dzīves mirkļa cenu, nepalaidot gar-
māru nevienam no tiem, kam veltīti vārdi: «Mirklī, apstājies, tu esi skaists!»

Lai nekād mūs nepieļļ vēlme uzsmaidīt citiem, lai mūs uztur veselība,
lai mūsu dzīve ir laba, dāsna, priecīga un laimīga.

Laimīgu Jauno, 1989. gadu, dārgie draugi!

Administrācija
Partijas komiteja
Komjaunatnes komiteja
Arodbiedrības komiteja

Jaungada priekšvakarā... pirms 25 gadiem

Aizejošais gads mūsu rūpnīcai ir
jubileju gads. Jūlijā atzīmējam uz-
ņēmuma divdesmitpiecgadi. Kas
vienlaikus bija ari 2. ceha svētki.
Tagad, gada nogalē, sāda pat ju-
bīleja pienākusi ari 1. ceham...

Plašā stikla ampulu cehā
1964. gada priekšvakarā bija īsta
svētku diena. Uz mītiņu bija pul-
cejušies rūpnīcas darbinieku un
celtnieku vienotā saime, lai atzīmē-
tu jauno cehu kompleksa sākšanas
ierindā. Bija ieradusies viesi no Ri-
gas.

Pirms dažiem mēnešiem valsts
komisija, ko vadīja A. Domburs,
bija pieņēmusi elektrokrāšņu cehu.
Tagad kārtā bija pienākusi vēl di-
viem — siltas sagatavošanas un
stikla ampulu cehiem, kā ari vairā-
kiem palīgobjektiem. Visu šo kom-
pleksu komisija pieņēma ar labu
novērtējumu. Jauno cehu produkci-
ja ļoti vajadzīga mūsu tautas
saimniecībai...

Kad celtnieki bija pabeiguši
visus darbus, neviens vēl droši ne-
ņēmas apgalvot, ka vēl 1963. gadā
to nodos ekspluatācijā. Ceha
sirds — stikla kausēšanas vannas
krāsns — vēl bija bez dzīvības. Tā
bija jāizžāvē, pakāpeniski, ievēro-
jot visas krāsns īpatnības, jāpacel-
krāsni temperatūra līdz vajadzīga-

jam līmenim un jāievada darba re-
žīmā. Mazākā paviršība, neuzma-
nība vai pārreķināšanās varēja iz-
raisīt krāsns velņu sagāšanu. Si-
tuāciju sarežģīja ari tas, ka tā bija
pirma šāda veida krāsns mūsu re-
publikā... Tomēr krāsni iekāra,
ievadīja darba režīmā, un 1963.
gada pēdējā dienā tika iegūts pir-
mais stikls.

Un, lūk, 1964. gada 3. janvārī
laikrakstā «Liesma» varam lasīt:

«Rūpnīca sākusī ražot jaunu
produkciju — stikla caurulītes me-
dicīnas vajadzībām. Ierindā stāju-
sies rekuperatīvā stikla kausēšanas
krāsns, 1450 grādu temperatūrā te
kūst baltas smiltis un citi kompo-
nenti. Pārveršoties caurspīdīgi stik-
lā. No tā agregāti veid divas ne-
pārtrauktas caurulītes. Liniņu galos
uzstādīs mašīnas sagriež cauru-
lītes vajadzīgajā garumā. Visas dar-
ba proces mehānizēts. Neskatoties
uz ceha milzīgajiem izmēriem, tajā
strādā tikai nedaudz cilvēku.

Darbu uzsācis ari siltas sagata-
vošanas iecirknis...»

Palīgā valmieriešiem toreiz bija
ieradušies kvalificēti stikla kausē-
šanas speciālisti: Rīgas stikla fabri-
kas «Komunārs» vecākais stikla vā-
rītājs L. Alsiņš, Tallinas projekto-
šanas institūta vadošais speciālists
M. Tuhs un citi. Kopā ar mūsu
jaunajiem, vēl mazpieredzējušiem
stikla vāritājiem bija ari paši
krāsns mūrnieki brigadieris N. Ni-
konovs un viens no labākajiem
mūrniekiem I. Antipovs.

Pēc dažām dienām sāksies 1989.
gads. Paies 25 gadi, kopš iegūtas
pirmas pašu ražotās stikla lodītes,
bet decembrī savu divdesmitpiecga-
di atzīmēs uzņēmuma lielākā —
ausānas ceha kolektīvs.

Laikrakstu materiālus un ve-
terānu atmiņas apkopēja
Hermanis Herbergs

cā, 20 laulības gadi... Un kas ir
pensijā aizešana, tas, šķiet, nevie-
nam nav jāskaidro. Ļoti gribu vi-
siem vēlēt nākamajā gadā satīcību,
iejutību, jo vai tad ko labāku var
vēlēties, ja cilvēki vienmēr un visur
viens pret otru izturas ar cieņu!

VALDIS VANAGS, sporta bāzes
«Balī» direktors:

— Kāds bija aizvadītais gads?
Normāls. Galvenais atbalsta punkts
tālākajam darbam. Nekas vēl izdar-
īts nav, bet zināmas cerības radu-
šās visas jomās. Līdz šim cilvēki
strādājuši tikai strādāšanas pēc,
— procesam. Tagad paverusies iespē-
ja strādāt konkrētām mērķim ar
konkrētiem rezultātiem.

No nākamā gada gaidu daudz
darba, un pie tam liederīga dar-
ba, kas vienots noteiktām mērķim.
Sai sakarā visiem gribu novēlēt
apzināties, ka tas viss, ko mēs da-
rām, nav veltīgi.

INTA INDRIKSONE, 4. ceha
arodkomitejas priekšsēdētāja:

— Aizvadītais gads visiem atne-
sa gaismu. Kad Jelgavas apkārtnē
8. maija tika atzīmēti augšām-
celts Lāčplēsis, tobrīd domāju, ka
tas nu būs gada notikums, bet, sa-
līdzinot ar visiem notikumiem pēc
tā, šis gadījums kļuva tikai par
vienu niānsi. Ir nākusi atklāsmē
par vēsturi, kļuvuši interesanti sa-
biedriski politiskie jautājumi. Kād-
reiz, sapulcinot cilvēkus, bija modē
aicināt aktierus. Tagad aktieri vairs
netiek līdz politiķiem, juristiem po-
pularitātes ziņā.

Vēlētos, lai nākamajā gadā cil-
vēki paši saprastu, ka ne jau tā
Tautas frontes saujņa vien spēji-
gribē veidot savu dzīvi. Ko no-
vēlē? Visu, tikai ne vienaldzību!
Lai 1989. gadā mūsu domas, jūtas
un darbs — LATVIJAI!
(Turpinājums 2. lpp.)

Saaicināja «Spiets»

Ielūgums aicināja uz ģimeņu salidojumu Cēsīs.

Sis vienbēršais aicinājums sevī slēpa gan visa aizmirstā augšamcelšanās, gan arī zināma veida risku. Risku tālbad, ka latvieši tikās aizmirsuši kopā dziedāšanas, dejošanas, stāstīšanas prasmī vai māku, jo tautas ierāžu vairs nebija ierādīta paliekama vieta mūsu ikdienā. Isī uzplaksnījumi dažu ģimeņu vidū mijās ar pilnīgu aizmirstību. Tie folkloras ansambļi vai kopas, kas šajā laikā nodibinājušies, vismaz sildīja katru latvieša sirdi ar tautas dziesmām, aizmirstām melodijām, cēla augšā tautas gara mantas, spōdīnāja aizmirsto.

Pāris gadus atpakaļ Selecku ģimene sāka darboties Valmieras 11 varoņu komjauniešu vidusskolā kopā ar meitas Ketās klases bērniem: dziedāja, dejoja, runāja latviešu tautasdziesmas un rotaļas. Šajā laikā izveidotās un apgūtas trīs programmas — darba un maizes, putnu dzīves un mātes tēma. Šajās programmās kopā ar tautasdziesmām ir arī parunas un sakāmvārdi, ticējumi un tautas gudrības, miklas, kur atminēšana aļāž sagādā prieku mazajiem klausītājiem.

Mūsu Sāriks, tā ANTONINŪ SELECKU ku 24. gadu aušanas ceā dēv darbābedri, izsenis ir tautas mākslas kopēja — dejojusi rūpnīcas un pilsētas deju kolektīvos (kur ar

savu partneri Vairi iedejoja ģimēni), nekad nav atteikusies darboties arī cēha labā. Kurš gan neatceras Pastnieku, kad parādījās «Valmieras Kimiķis», neviens karnevāls ne-

● Selecki — «Valmieras pastalnieki».

iztika bez Sārika. Tagad brīvo laiku paņem mākslas aušana un bērni. Sagādājusī sev un bērniem tau-

lastērpus, lūgusi un rosinājusī skolās bērnu vecākus, lai uzstātu visiem 30 bruncišus un blūzītes, bīksītes un kaklūtus. Sis klases bērni ir lieli dziedātāji, ar patiesu prieku izdzied mēģinājumus, izrotālojas un atveldzās dainās. Škodā visi ir apmierināti, jo vairākas reizes gadā folkloras ansambļītīs piedalās sarīkojumos, vecāku kop-

lidojumā Cēsīs. Protams, tas prasītu brīvo vakarus, jo dziesmas un dainas taču jāiemācās un jāiemāca, rotaļas un ticējumi arī jāzin. Katrs mirklītis tika atdots dziesmai, jo bērni mācās skolā katrs savā māiņā, vēl ir arī ārpusklases pienākumi, arī mūzikas skola lielāji meitai, arī mazajam Pēterim. Dažbrīd pat brīnos: kur Sāriks nem spēku, lai tiktu ar visu galā, ir vēl taču mājas solis, veikali.

Isī sakot, isā laikā bija jānoņem, ko un kā skaitīt, dziedāt, stāstīt. Palikām pie maizes, darba un mātes tēmas.

Mazais Pēcītis savos sešos gados ir sparīgs dziedātājs un ātri iemācījās arī savu sakāmo: Ģirtīnš, savos desmit gados, pēc rakstura ir vismiermīlīgākais, centīgi lika soļus rotaļās; Keta, jau čākla kolītes spēlētāja ansambļi, pieradusī pie uzstāšanās, ir hrietas palīgs māmiņai dainu shandēšanā un dziedāšanā.

Cēsīs diena bija sniega pilna un auksta, bet silta bija sagaidāšana Cēsu kultūras namā. Aukstuma dēļ ieradās tikai astoņas ģimenes. Te bija Čālišu ģimene no Cēsīm, Selecku un Aizupiēšu ģimenes no Valmieras rajona, kā arī ģimenes no Limbažu un Alūksnes rajoniem.

Brīnīšpīgs bija brīdis, kad zālē ienāca Cēsu Tautas teātra aktieri, ģērbušies ķekātīnieku tērpos, ar dziesmām un rotaļām aizrāva līdz visu zāli.

Zūrija, kuras sastāvā bija arī komponists Valters Kaminskis, ar līdzdzīvošanu un interesi noklausījās dalībniekus un nolēma, ka visi

viņi aicināmi uz noslēguma koncertu 1989. gada 26. februārī Rīgā. Vidzemes mūzikas biedrības priekšsēdētājs Baltiņš cita starpā atzīmēja, ka viņu ļoti iepriecināja mōzais noskaņojums, darbotiesgriba, ka tūpmāk daudzās ģimenes neturēs sveci zem pūra, bet centīsies rast klausītājus, iegūt draugus un līdzdomātājus Vidzemes zonas ģimeņu salidojumam nākamgad. Dalībniekiem pasnieza ziedus un suvenīrus no Cēsu pirmā «Spieta», arī nozīmīti kā caurlatādi un ielūgumu uz Rīgu februārī.

Ilgus aplausus izpelnījās tie ģimenes ansambļi, kuros darbojās bērni kopā ar vecākiem. Arī mūsu Selecku «Valmieras pastalnieki» tika apmījoti ar ziediem. Pats Valters Kaminskis sajūsmīnāti apsvēca mammu Toņu ar māsiņu Ketu un brāšojam brālīšiem. Selecku ģimenes balsis izskanēja arī radio un televīzijas rādījumos, kas bija vērtīgi ģimeņu ansambļiem.

Sis pasākums ļāvis atdzimt gadsimtos auktēlajām latviešu vakarēšanas tradīcijām. Tagad, to visu pārdomājot, gribu aicināt mūsu rūpnīcas dziedošās ģimenes sadziedāties nākošgadā «Spietam». Nevar būt, ka saņemties varēja tikai Selecki. Varbūt trūka reklāmas Vidzemes zonas salidojumam? Varbūt nāmajam «Spietam» vajadzīga mūsu sieviešu padomes palīdzība? Varbūt mēs rūpnīcā paši varam sarīkot savu «Spietu»?

Padomāsim!
Līdzdziedāja un līdzdzivoja REGINA ŽARIŅA

KĀDS BIJI, AIZEJOŠAIS? KĀDS BŪSI, NĀKAMAIS?

(Sākums 1. lpp.)
LUBOVA GAVRILOVA, kadru sagatavošanas daļas priekšiece:
— Man ir gandarijums, ka spējam noorganizēt labus un, pēc cilvēku atsauksmēm, vajadzīgus kvalifikācijas paaugstināšanas kursus par vairākiem tēmām: saimnieciskais aprēķins, «Kvalitāte-90», ekoloģijas jautājumi un citām. Nodarbības vadīja interesanti lektori Bo-

riss Kurovs, Skaidrite Lasmane, Nikolajs Jerjomenko, nozāres institūta Daugavpils filiāles pasniedzēji.

Daudz darījām profesionālajā orientācijā. Notika 12 izbraukumi tepat pa republiku. Diemžēl, 36. skola nevarēja nokomplektēt visas rūpnīcai nepieciešamās specialitātes. Acimredzot jāmeklē jaunas ierestēšanas formas, ciešāk jāsadarbojas ar skolu.

Ko gaidu no nākamā gada? Lai visu līmeņu ražošanas vadītāji lielāku vērtību vēltu strādnieku vispārējai intelekta attīstībai, neraugoties uz to, ka it kā jau notiek ekonomiskās mācības, pārrunas, sapul-

ces. Inženiertehniskie darbinieki lai savas kvalifikācijas paaugstināšanas kursus iegūtas zināšanas dotu tālāk. Piemēram, mūsu ekonomisti atsakās strādniekiem lasīt lekcijas, organizēt disputus, pārrunas, aizrunāties ar laika trūkumu. Un vēl, — kaut arī Jauno gadu sagaidām ar pustukiem veikalēm, garā rindā pēc eglīšu sveicēti un ar visādiem trūkumiem kaujoties, nedrīkstam novārtē atstāt savstarpējo attiecību kopšanu, savstarpējo attiecību kultūru. Lai nākamais gads būtu mūsu vienojošs, ne šķirošs gads!

ASTRA JANSONE, vecākā racionalizācijas inženiere:

— No 122 pagājušā gada racionalizatoriem šogad darbojušies 57. Pat tādi pieredzējuši, nopelniem

bagāti racionalizatori kā Kārlis Adata, Andrejs Kalniņš, Alis Meisters savu radošo domu turējuši pie sevis. Priecāties vai bēdāties par to? Var būt, ka tie ir arī sava loģika. Nevaram gribēt, lai tehniskā progresa līkne rūpnīcā virzītos tikai uz augšu, pie tam balstīties uz novecojušas tehnikas bāzes.

Lielus lēcienus negaidu arī nākamajā gadā. Pēteris Grinbergs, Mihails Klapenkovs, Andris Gūtmanis, Andris Vindedzis šogad bija rosīgāko skaitā, vēlešim viņiem darbotiespējas arī nākamgad.

Mūsu rūpnīcas racionalizatoru kolektīvs ir samērā nemanīgs gadu gadiem. Jauni talanti atklājas reti.

No sirds novēlu, lai mēs visi kopā racionalizācijas jomā kļūtu stipri rosīgāki.

JELIZAVETA SEMJONOVA, politlīdzlīības kabineta vadītāja:

— Aizritējis mans pirmais gads šajā darbā. Kopumā ar izdarīto esmu apmierināta, kaut arī vienmēr var vēlēties labāk. Nostiprinājies propagandistu kolektīvs. Ļoti premtimakoši, izpalīdzīgi un apzinoji savus pienākumus veic Guna Labrence, Gaļina Mikša, Harijs Holsts, Astrīda Aizsilniece un daudzi citi.

Vienmēr ir iespējas interesantāk organizēt nodarbības. To darīt — katra propagandista iespēju robežās. Regulāri jāmeklē jaunas darba formas. Daudz savā darbā varam gūt arī no tādiem kopīgiem pasākumiem kā, piemēram, mūsu mērķtiecīgais brauciens uz Tallinu, uz Vēstures muzeju, Domāju, ka tā darīsim arī nākamgad.

Novēlu mums visiem izjustāku kopības sajūtu. Lai nākamais gads paliek mūsu dvēselē ar vienotu mērķu ideālu!

KLAUSOT TICĒJUMIEM

- Kad Jaungadā daudz sniega, būs bagāts gads.
- Zieme rāda, kāda būs nākošā vasara. Sausa un auksta ziema liecina par sausu un karstu vasaru. Sniegs un mītrs laiks ziemā rādīs slapju vasaru. Kādā laikā zieme būs atkala, tādā pašā būs vasaru salna. Ja atkala nāk no rietumiem, tad salnas brīsmas nav tik lielas.
- Ja ap Jaungadu ir liela sarma, tad vasarā kokiem būs daudz ziedu un augļu.
- Ziemassvētku un Jaunā gada starpā neesot brīvu ne ragavas un hešanas, nedz apavu taisīti, nedz aust, nedz strikus vīt, nedz istabu slaucīt, bet ļoti labi esot brogos iet un ļoti piedzerties.
- Ja Jaungada naktī meita redz sapnī kādu puisi, viņai kreklu pasniedzam, tad tas būs viņas brūngāns. Ja tāpat puisis redz meitu, tad tā būs viņa brāte.
- Jaunā gada ritā priekš saules lēkšanas vajag ēst cūkas gaļu, tad vasarā neredzot cūskas.
- Vilkats ir par vilku pārveerties cilvēks. Vilku no vilkata var tīkai tad izšķīrt, ja tam pie saplēstas aitas uzsauc: «Kūm, dod man arī!» Tad vilkats atstāj puši aitas zemē, bet istais vilks to nedara.
- Ja sapnos kāpj pa trepēm, tad tuvojas mērģim.
- Pēc lielām godībām traukus nedrīkst mazgāt bez lupatas, jo tad dzīve būs vienuļa.
- Kad soeces lej, tad jāsmejas, lai tās gaiši degtu. Nedrīkst bārties, citādi tās degot spregā.
- Katram cilvēkam ir viena zvaigzne pie debesīm. Kad cilvēks nomirst, tad viņa zvaigzne nokrīt no debesīm.
- Jaunā gada jāēd zivis. Zivis cepot, jāievēro, lai tām astes būtu pret ziemeļiem, bet galvas pret dienvidiem, tad tās būs garšīgākas.

Jaungada pasakas pieaugušajiem

Reiz dzīvoja cilvēks, kurš tīceja, ka viss iecerētais Jaunajā gadā noteikti pieplidās. Tādēļ viņš pie svētku galda sievai teica: «Tu, dārgā, atpūties un ne par ko nedomā!»

Reiz dzīvoja dāvanu komplekts. Viņš bija tik necils, nevienam nevajadzīgs, ka veselu gadu neviens uz viņu pat nepaskatījās. Bet dāvanu komplekts gaidīja brīnumu. Un, lūk, 31. decembrī piecas minūtes pirms veikala slēgšanas viņš tika nopirkts. Jaunā gada priekšvakarā visādi brīnumi gadās.

Dzīvoja reiz vīrs un sieva. Jaungadā viņi nolēma iet viesos, bet sastrīdējās un palika mājās. Jauno gadu pieņēmt sagaidīt ģimenes lokā.

DZĪVOSIM DRAUDZĪGI, LŪZU!

Līdzjūtības

Izsakām līdzjūtību Jānim Mellim sakarā ar tēva nāvi.

17. cēha kolektīvs

Izsakām līdzjūtību Jānim Sokam sakarā ar mātes nāvi.

17. cēha kolektīvs

Dzīlajās bēdās esam kopā ar Intu Ergli, pavadot tēvu uz mūža mājām.

Poliklīnikas kolektīvs

Pateicība

Izsakām visdziļāko pateicību 2. cēha kolektīvam, rūpnīcas administrācijai, arodkomitejai, visiem darbabiedriem, draugiem, atbalstītājiem, kuri bija ar mums kopā lielās bēdās, pavadot pēdējā gaitā mūsu mīļo Ninu Birzgali.

Virš, meita, vecāki

Redaktore V. LEJSTRAUTA